

No saben reproduir el Fabra

El IEC, a més de grapejar el *Diccionari general de la llengua catalana* de Pompeu Fabra a través del DIEC1 i del DIEC2, ni tan sols sap respectar-lo en facsímil. El volum 5 de les *Obres completes* del Mestre editades pel IEC, dedicat al *Diccionari general de la llengua catalana*, el reproduïx en facsímil, però ni això no han sabut fer: és incomplet. Per tant, els qui vulguin comprar aquest volum perquè reproduïx el Fabra, val més que comprin l'original en una llibreria de vell. I això que, a més dels dos directors de la col·lecció, el volum exhibeix el nom de dos responsables del "tractament dels facsímils", Mercè i Rosa Pinyol. Hi ha diverses pàgines absents, que ho són perquè han estat substituïdes per pàgines que ja apareixen al seu lloc i, per tant, es repeteixen. En alguna ocasió, la pàgina repetida apareix, acarada, amb la bona. La relació: la pàgina 767 del Fabra és ocupada per la 797; la 473, per la 472; la 455, per la 453; la 849, per la 847; la 1155, per la 1154; la 1188, per la 1189; i la 1755, per la 1756.

Demà serà un altre nyap

Guillem Terribas (*Demà serà un altre dia*, Ara Llibres) parla a la pàgina 25 del lingüista Josep Maria Nadal, que de jove escrivia poesia, i a la 113, de Pep Nadal, cosa que provoca que l'anònim autor de l'índex es pensi que són dos Nadals. A més, diu que el segon apareix a la pàgina 133.

Esperit de contradicció

A l'entrada *esperitar-se* –"agafar els mals esperits"–, el DIEC2 afegeix, amb el número 2, una segona accepció, "excitar-se en alt grau", amb l'exemple "s'esperitava quan sentia aquella música estrident". Però a l'entrada *esperitat* manté que aquesta segona accepció és, només, una extensió –"Per ext."– de la primera i, per tant, que no mereix ser numerada. A més, només la defineix amb exemples.

Edicions de 1984 traduirà els nou volums de la 'Contrahistòria de la filosofia', de Michel Onfray

"Tradicionalment, l'idealisme, la filosofia dels vencedors des del triomf oficial del cristianisme esdevingut pensament d'Estat –ai! Déu!, si en té de raó Nietzsche quan considera el cristianisme un platonisme per a ús del populatxo!, es considera l'única i exclusiva filosofia digna d'aquest nom."

Les paraules són del filòsof francès Michel Onfray (Argentan, 1959), conegut a casa nostra pels llibres *Tractat d'ateologia* i *La força d'existir*. Formen

part de l'obra que justifica una idea ambiciosa, la de fer una història de la filosofia que s'allunyi de la història oficial de la filosofia, més en concret de l'idealisme platònic-cristià. Serà una *Contrahistòria de la filosofia*, en diversos volums. El primer, *Les savieses de l'antiguitat*, acaba d'aparèixer sota els segells d'Edicions de 1984, l'editor català d'Onfray. La sèrie constarà de nou volums. Primer havien de ser sis, i això és el que anuncia l'autor al pròleg, però l'èxit ha animat aquest filòsof estimulant i provocador a fer-ne tres més. Tots seran publicats per Edicions de 1984, en versió d'Anna-Maria Corredor.

Contra la tradició platònica, és a dir, la història dels vencedors, Onfray mira a l'altra banda del mirall platònic per descobrir-hi paisatges alternatius. I hi veu un cristianisme hedonista, llibertins barrocs, ultres de les Llums, gnòstics llicenciosos, socialisme dionisiac o el nietzschianisme d'esquerres, entre més "arxipèlags".

Contra la filosofia acadèmica, Onfray practica una filosofia oberta, destinada a l'home normal del carrer. La seva filosofia exclou l'especialista abocat a l'ensenyament o a la recerca filosòfica.

No practica pas un malabarisme que pretengui l'art per l'art, professant un culte als fetitxes ideals i conceptuals. No elabora una disciplina tancada adreçada a una minoria que, practicant incestuosament, confisca el saber filosòfic per només reproduir la seva casta professional. Per això, Onfray no té cap motiu per a crear neologismes ni cultivar la foscor, "úniques garanties –diu– per conservar la corporació tancada hermèticament, intacta per part dels altres, indemne al món".

Onfray pensa que la filosofia no és el museu que sol proposar la historiografia dominant, amb un recorregut senyalitzat que, de sala en sala, et porta d'una obra mestra a una altra, de les escultures del Partenó a les desconstruccions d'un Picasso, i que té per objectiu el tancament i l'acabament del món visitat en si mateix. Més aviat, diu, obeeix al model de les petites cambres de curiositats que tant agradaven els filòsofs, lletrats i col·leccionistes dels segles XVI i XVII: un munt d'objectes rars i insòlits, estranys i exòtics, extravagants i pintorescos. És, per tant, un palau amb petites cambres de curiositats. És una filosofia hedonista, que fa dionisiàques les produccions filosòfiques a través d'un esforç intel·lectual subjectiu. Sí, subjectiu. Onfray reivindica la subjectivitat, contra "l'objectivitat reivindicada pels bells esperits que dissimulen la lògica dels seus exemples tan ideològics com els meus".

Michel Onfray enceta amb *Les savieses de l'antiguitat* una *Contrahistòria de la filosofia*.

Liuis Bonada